



Inkomstenbelasting.

<https://hdl.handle.net/1874/322197>

3.

No 2399

ANTWOORD

VAN

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS

OP HET

VERSLAG

VAN HET

onderzoek der ontwerp-verordeningen

OP

de heffing en de invordering

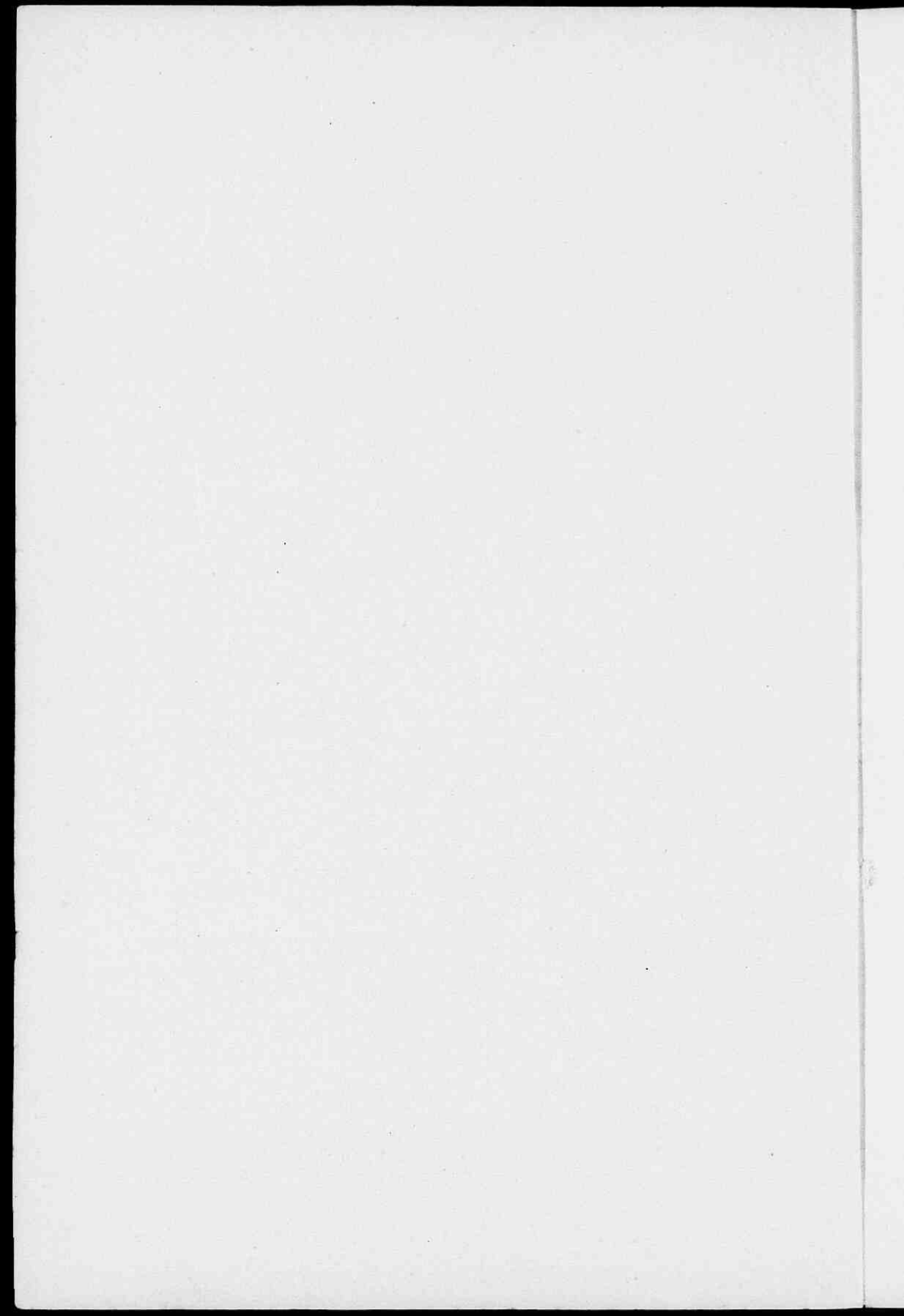
EENER

plaatselijke directe belasting op het inkomen

in de afdeelingen van den raad der gemeente Utrecht,

voor zooveel betreft de artikelen der verordeningen.

Prijs f 0.30.



Art 1. Wij vereenigen ons met de gronden, die in de afdeelingen zijn aangevoerd tegen het verleenen van korting wegens talrijkheid van het gezin. In de bestaande verordening is deze bepaling op hare plaats, omdat, bij het daarin gehuldigd stelsel, een correctief noodig was tegen al te groote verzwaring van druk voor hen, die door de talrijkheid van hun gezin naar verhouding te groote bijdragen in de personeele belasting betalen. In de bestaande verordening wordt minder bedoeld het geven van korting op de belasting aan hen, die een groot gezin hebben, maar veeleer het herstellen der evenredigheid, welke anders ten hunnen nadeele zoude zijn verbroken.

In het ontwerp zijn, voor zoover zulks met de eischen der practijk is overeen te brengen, de regelen aangegeven, waardoor het zuiver inkomen kan worden berekend. Aftrek is in het algemeen toegestaan voor hetgeen noodig is, om het inkomen te verkrijgen en voor hetgeen aan anderen volgens titel toekomt. Het komt ons voor, dat aftrek voor onderhoud van kinderen niet in dit stelsel past. De daarvoor gedane uitgaven worden in den regel uit de inkomsten bestreden en onder de verteringen geboekt.

Het ontwerp berust op het beginsel, dat het billijk is iedereen te doen betalen in evenredigheid van zijn inkomen. Volmaakte evenredigheid met de draagkracht zal daardoor niet worden verkregen, maar de inkomstenbelasting wijkt daarvan ongetwijfeld in mindere mate af dan het equivalent. Wil men nog verder rekening houden met de draagkracht der aangeslagenen, dan doen zich — zooals in het Verslag is medegedeeld — een aantal vraagstukken voor, welke niet wel voor regeling vatbaar zijn. Behalve het aantal kinderen, oefenen tal van andere omstandigheden, als: gezondheid, leeftijd, werkkracht, sterftekans ten gevolge van het uitgeoefend bedrijf, leeftijd der kinderen, bron van het inkomen, invloed op de draagkracht uit. Wil men daarmee rekening houden, men zal lichtelijk in een doolhof geraken. Het schijnt ook niet, dat er eene bijzondere reden bestaat, om juist met het aantal kinderen en niet met alle andere omstandigheden, rekening te houden. Het aangaan van een huwelijk is eene zaak, die afhangt van den volkomen vrijen wil der ingezetenen en mag op versoeking van belastingdruk niet meer aanspraak geven dan de andere bovengenoemde omstandigheden, welke meerendeels geheel onafhankelijk zijn van de beslissing der betrokkenen. Het feit, dat personen met een talrijk gezin in den regel door andere, vooral door Rijksbelastingen zooveel zwaarder gedrukt worden, zoude evenwel aanleiding kunnen geven tot vermindering van hun aanslag in deze belasting. Tegen die vermindering is weder

aan te voeren, dat ook al de personen van een talrijk gezin van de zorgen van de overheid partij trekken, zorgen, die menigmaal financieele gevolgen van drukkenden aard hebben. — Voorts is de regeling van dergelijken aftrek uitermate moeilijk. Tenzij men dien tot de allerlaagste klassen beperkt, zal zij licht aanleiding geven tot groote ongelijkheid.

Het lid, dat zich zeer teleurgesteld zag, omdat niet in het ontwerp de bepaling is opgenomen, dat van kleine inkomens een evenredig geringer bedrag zoude worden gevorderd dan van grootere, schijnt over het hoofd te hebben gezien, dat de aftrek van f500 — aan de minstgegoeden het meest ten goede komt.

In de Memorie van Toelichting is dat reeds aangetoond. Uit de tabel toch, welke voorkomt op bladz. 9 dier Memorie blijkt, dat de aangeslagenen in de 1^{ste}, 2^{de}, 3^{de}, 4^{de} klasse enz. slechts 23^o/₁₀₀, 33,3^o/₁₀₀, 42,8^o/₁₀₀, 51,2^o/₁₀₀ van het heffingscijfer zullen betalen. Bovendien leert vergelijking van Art. 8 van het aanhangig voorstel met de bepalingen van eenige andere verordeningen, dat hier de kleinere inkomens in den regel minder dan elders zullen worden belast. Zulks blijkt uit de tabel, welke aan keerzijde voorkomt.

Bedrag van het inkomen, waarvoor de ingezetenen worden aangeslagen in:

Bij een inkomen van:	Utrecht.	Amsterdam	Groningen.	Arnhem.	Leiden.	Dordrecht.	Utrecht.
f 400	Nihil.	Nihil.	Nihil.	Nihil.	f 25	f 50	Nihil.
- 500	Nihil.	Nihil.	f 250	f 100	- 150	- 50	Nihil.
- 600	f 150	f 150	- 250	- 100	- 250	- 150	f 150
- 700	- 250	- 210	- 400	- 300	- 375	- 300	- 250
- 800	- 375	- 400	- 400	- 300	- 375	- 300	- 375
- 900	- 525	- 400	- 650	- 500	- 525	- 500	- 525
- 1000	- 525	- 600	- 650	- 500	- 725	- 500	- 525
- 1100	- 700	- 600	- 1000	- 700	- 725	- 750	- 700
- 1200	- 700	- 840	- 1000	- 700	- 725	- 750	- 700
- 1300	- 900	- 840	- 1000	- 1000	- 975	- 750	- 900
- 1400	- 900	- 1120	- 1300	- 1000	- 975	- 1050	- 900
- 1500	- 1150	- 1120	- 1300	- 1000	- 1225	- 1050	- 1150
- 1600	- 1150	- 1360	- 1300	- 1500	- 1225	- 1050	- 1150
- 1700	- 1150	- 1360	- 1600	- 1500	- 1225	- 1400	- 1150
- 1800	- 1450	- 1620	- 1600	- 1500	- 1425	- 1400	- 1450
- 1900	- 1450	- 1620	- 1600	- 1500	- 1425	- 1400	- 1450
- 2000	- 1450	- 1980	- 1600	- 1500	- 1850	- 1400	- 1450
- 2100	- 1750	- 1980	- 2000	- 2000	- 1850	- 1800	- 1750
- 2200	- 1750	- 2200	- 2000	- 2000	- 1850	- 1800	- 1750
- 2300	- 1750	- 2200	- 2000	- 2000	- 1850	- 1800	- 1750
- 2400	- 2100	- 2400	- 2000	- 2000	- 1850	- 1800	- 2100
- 2500	- 2100	- 2400	- 2000	- 2000	- 2350	- 2250	- 2100
- 2600	- 2100	- 2600	- 2500	- 2500	- 2350	- 2250	- 2100
- 2700	- 2100	- 2600	- 2500	- 2500	- 2350	- 2250	- 2100
- 2800	- 2550	- 2600	- 2500	- 2500	- 2350	- 2250	- 2550
- 2900	- 2550	- 2900	- 2500	- 2500	- 2350	- 2750	- 2550
- 3000	- 2550	- 2900	- 2500	- 2500	- 2850	- 2750	- 2550

Ten einde meer bepaaldelijk aan te geven, dat de rangschikking in klassen naar aanleiding eener schatting geschiedt, stellen wij voor in den tweeden regel van

dit artikel het woord „vermoedelijk” op te nemen. Deze en andere wijzigingen zijn vermeld in de Nota van wijzigingen en opgenomen in het herdrukt ontwerp.

Art. 2. Overeenkomstig de bepaling van Art. 232 der gemeentewet moet het bedrag der belasting vermeld worden in het besluit tot het invoeren eener plaatselijke belasting. Ten einde te voorkomen, dat de verordening al te dikwijls aan de Koninklijke goedkeuring wordt onderworpen, is voorgesteld, dat tot 2% als maximum mag worden geheven.

Het maximum is hier niet genoemd om, zooals een lid meende, aan te toonen, dat Burgemeester en Wethouders deze belasting niet hoog wenschen op te voeren. Ons streven is steeds geweest en zal steeds zijn, geen enkele belasting hooger op te voeren dan noodig is om de middelen te vinden tot dekking der uitgaven, waartoe de Raad besluit. Meer dan in de bepaling eener verordening welke ten allen tijde, onder hooger goedkeuring, door den Raad kan worden gewijzigd, vinden wij in het beleid van den Raad een waarborg voor een zuinig beheer der financiën en tegen onnoodige verhooging van belasting. Niets geeft ongetwijfeld krachtiger aansporing tot een zuinig beheer dan de noodzakelijkheid der verhooging van directe belastingen. Wij zijn daarvan zoozeer overtuigd, dat wij altijd met den meesten ernst hebben gewaarschuwd tegen het dekken der gewone uitgaven door leeningen en tegen het vergrooten van de som, welke uit de gasfabriek in de gemeentekas vloeit.

Wat het eerste betreft, hebben wij ons steeds in den steun der meerderheid van den Raad mogen verheugen; het besluit van 27 October 1885 tot verdubbeling der vergoeding van den huur van ondergrond kwam zonder onze medewerking tot stand.

Het is ons niet mogelijk thans reeds te ramen, dat voor volgende dienstjaren aan plaatselijke belasting *f* 188,000.— moet worden opgebracht.

Art. 3. Dat bij eene inkomstenbelasting het beginsel op den voorgrond moet staan, dat ieder ingezetene daarin bijdraagt, werd wel door enkelen gezegd, maar niet betoogd. Wij kunnen deze zienswijze niet deelen. Ongetwijfeld moeten ook van de minstgegoeden bijdragen worden gevorderd voor de betaling der kosten van den openbaren dienst, en zouden zij in eene inkomstenbelasting hun evenredig deel moeten bijdragen, indien deze de *eenige* belasting ware. Nu door hen in tal van verteringsbelastingen, in evenredigheid tot hun vermogen, veel bijgedragen wordt, biedt juist de inkomstenbelasting de gelegenheid aan om het evenwicht in zekere mate te herstellen. De opbrengst der verteringsbelastingen komt wel voor het grootste gedeelte in 's Rijks schatkist, maar de wetgever der gemeenten dient daar toch rekening mede te houden. Bovendien ontvangt de gemeente een deel van de opbrengst der Rijksbelastingen in den vorm van uitkeering voor lager onderwijs en gymnasium, en in dien van het gefixeerde $\frac{4}{5}$ van het personeel. Hoewel de grens der belastbaarheid in Arnhem en Groningen op *f* 500.— is bepaald, dient

er op te worden gelet, dat in die gemeenten geen en in Utrecht 68 opeenten op het personeel worden geheven, waarin vele der mindergegoeden bijdragen.

Het komt ons niet noodig voor in de verordening op te nemen, dat minderjarigen en onder curateele gestelden hier worden aangeslagen. Het woord „ieder” is o. i. duidelijk genoeg. Art. 245 der gemeentewet heeft niet de fictieve woonplaats van Art. 78 Burgerlijk Wetboek op het oog, maar het feitelijk verblijf. De belastingplicht is niet meer verbonden aan het juridische begrip „wonen”, maar aan het feit „hoofdverblijf houden en verblijven.” De gemeentewet laat de omstandigheden beslissen en schijnt te eischen, dat wie de lusten geniet, bijdraagt in de lasten.

In afwijking van vroegere beslissingen, die meereendeels gegrond waren op eene kennelijk onjuiste opvatting van eenige woorden der Memorie van Beantwoording der Ministers Thorbecke en Betz, zijn in de laatste jaren steeds de verschillen omtrent dit onderwerp in dezen zin uitgemaakt. Laatstelijk nog, bij Koninklijk besluit van 23 Mei 1885, n°. 124, omtrent den aanslag van een gymnasiast te Katwijk.

Art. 4. Het ontwerp is in den bedoelden zin gewijzigd.

Art. 5. Het komt ons minder noodig voor eene volstrekt wetenschappelijke definitie van „inkomen” te geven, dan wel te omschrijven, wat bij de toepassing der verordening onder inkomen moet worden verstaan. Dat door deze bepalingen alle moeilijkheden

zullen worden weggenomen, hebben wij ons niet voorgesteld. Zulks is, even als bij iedere andere wet of verordening, ondoenlijk.

In het algemeen achten wij het dus raadzaam de eischen, welke aan de bepalingen van Art. 5 en volgende worden gesteld, te matigen. Gaarne zullen wij die voorstellen overnemen, waardoor werkelijke verbeteringen zullen worden aangebracht, maar wij meenen te moeten waarschuwen tegen het hechten van al te groote waarde aan opmerkingen, welke betrekking hebben op zeldzaam voorkomende gevallen.

Door hen, die aanslaan, wordt niet het inkomen der belastingplichtigen tot in centen berekend, zooals enkelen zich schijnen voor te stellen. Met gebruikmaking van de voorhanden gegevens worden de ingezetenen in *klassen* gerangschikt. Men gelieve dit niet uit het oog te verliezen. Alleen in de uitermate zeldzaam voorkomende gevallen, dat een verschil van berekening aanleiding geeft tot verplaatsing van een aangeslagene naar eene andere klasse, zijn al die minutieuse berekeningen van toepassing. De betrokkene kan voor die gevallen zijne medewerking verleen, door op het beschrijvingsbiljet de noodige inlichtingen te geven of door tegen den aanslag bezwaren in te brengen.

Overgaande tot de beantwoording der verschillende vragen, welke zijn gedaan, merken wij nog het volgende op.

a. Waardevermeerdering of vermindering van het kapitaal dient niet bij de berekening van het inkomen in aanmerking te komen. Menigmaal is die fluctuatie het gevolg van verandering in het bedrag der divi-

denden, welke daardoor reeds op de grootte van het belastbaar inkomen haar invloed hebben uitgeoefend. Het hoofd van het gezin zal ook dergelijke vermeerdering van kapitaalswaarde niet als inkomen beschouwen en haar niet begrijpen in de som, welke hij zonder te verarmen verteren kan. Voor den koopman is de toestand geheel anders; hij oefent den handel als bedrijf uit, zoodat door het groot aantal der operatiën winsten en verliezen in den regel meer tegen elkander opwegen. Indien voor den rentenier niet hetzelfde geldt als voor den koopman, dan zien wij daarin hoegenaamd geen bezwaar. De rentenier verkeert niet in dezelfde omstandigheden als de koopman. Onze opvatting komt ook overeen met hetgeen in het maatschappelijk leven onder inkomen wordt verstaan. Dat is bij een koopman, hetgeen hij als winst uit zijne zaak neemt, om in zijne huishouding te kunnen verteren.

De effectenhouder zal, voor de gevallen, dat hij zijn inkomen met het oog op deze belasting gaat berekenen, den opbrengst der coupons van de verkochte effecten in meerdering moeten brengen en zijne inkomsten moeten verlagen met de som, die hij bij aankoop van effecten betaald heeft voor de loopende coupons.

Met de coupons, waarbij geen bijberekening van rente plaats heeft, zal op dergelijke wijze moeten worden gehandeld.

Een hypotheekhouder mag ongetwijfeld het kapitaalverlies niet in rekening brengen, dat hij bij executie lijdt.

Voor hem is dat een verlies van kapitaal en niet van inkomen. Dat daardoor principieel een verschil ontstaat tusschen hem, die onmiddellijk gelden op hypotheek verstrekt en dengene, die zulks middellijk doet door het koopen van aandeeleu eener hypotheekbank schijnt een bezwaar te zijn van weinig gewicht. Men schatte eens, welk kapitaal van ingezetenen dezer gemeente in aandeeleu van hypotheekbanken is belegd, hoe groot of liever hoe klein het bedrag is, dat wegens verlies op de onderpanden wordt afgeschreven, en welk buitengewoon gering deel die afschrijving vormt van het inkomen van ruim veertien millioeu gulden, dat waarschijnlijk door de gezamenlijke belastbare ingezetenen genoten wordt. Men overwege verder, hoe buitengewoon klein de kans is, dat dergelijk gering bedrag juist invloed zoude hebben op den overgang der belastingplichtigen van eene klasse naar eene andere en beslisse daarna of aan het principieel verschil veel gewicht moet worden gehecht. Bovendien vergete men niet, dat de aandeelhouders in hypotheekbanken indirect telken jare door het patent en door de andere belastingen, welke uit de bedrijfskosten worden betaald, aan den fiscus gelden opbrengen, waarvan de gewone hypotheekhouder altijd is verschoond.

Ongetwijfeld is in hetgeen in geld genoten wordt uit „roerende of onroerende goederen” in vele gevallen zoowel rente als restitutie van kapitaal begrepen. In elken interest ligt eene assurantiepremie. Een ervaren beursman kan het juiste bedrag daarvan niet berekenen,

veelmin een particulier. Voor elk effect wisselt de verhouding tusschen rente en assurantiepremie voortdurend. Naar onze meening ligt het niet op den weg der gemeente aan minvoorzichtigen, in den vorm van vermindering van belastbaar inkomen, eene premie op insoliede beleggingen aan te bieden. Hij, die tegen lage rente belegt, zal waarschijnlijk op den duur zijne coupons ontvangen; hij, die het genieten van hooge rente verkiest, loopt meerdere risico's. Blijft hij duurzaam die hooge rente genieten, dan is er niets tegen, dat hij duurzaam de gemeente daarvan eenige procenten afstaat; worden de coupons niet meer betaald, dan mist ook de gemeente die inkomsten. Deze risico is bovendien door niemand vooruit te berekenen.

Door de bepaling van Art. 7 wordt ieder in de gelegenheid gesteld bij voorbaat de verschuldigde som af te zonderen. Niet naar aanleiding van verwachte, maar van werkelijk genoten interesten, wordt de belasting in den regel geheven.

Het op bladz. 54 van het Verslag aanbevolen vaststellen eener vaste rente van $3\frac{1}{2}$ % voor soliede effecten en van 3 % voor vast goed schijnt geen aanbeveling te verdienen. Welke rente moet b.v. worden gesteld voor onsoliede of voor minder soliede effecten? Wie bepaalt wat soliede effecten zijn? Het heffen eener vaste percentage naar de kapitaalswaarde komt ons verder niet wenschelijk voor, omdat men dan kans heeft te gaan heffen van hetgeen geen inkomen geeft. De gemeentewet wil belasting naar het inkomen en niet naar het kapitaal. Bovendien kunnen de

onder den indruk der publieke opinie geldende prijzen van effecten en dergelijke, ten gevolge van politieke of andere gebeurtenissen binnen of buiten 's lands, aan zeer sterke bewegingen onderhevig zijn, zonder dat het bedrag der inkomsten daardoor verandering ondergaat. De taxatie der waarde van fondsen, welke niet ter beurse worden verhandeld, is ook voor de ingezetenen veel moeilijker dan de optelling der daarvan genoten inkomsten.

Omtrent den aftrek is het ook onze zienswijze, dat de voorgestelde redactie van punt I geen aftrek toelaat van de periodieke aflossing van kapitaal, welke in eene annuïteit begrepen is. Het bedrag, dat tot aflossing dient, is in dit geval voor berekening en opgave vatbaar, de op bladz. 47 en 48 van het verslag besproken restitutie van kapitaal, welke in dividenden en coupons verscholen ligt, datgene wat men noemt de assurantiepremie van minder soliede fondsen, kan zelfs niet bij benadering worden opgegeven. In de praktijk is daarin o. i. niet te voorzien. Wie bepaalt, wij herhalen die vraag, wat soliede fondsen zijn? Mocht iemand echter deze moeilijkheid weten op te heffen, dan zal een voorstel gaarne door ons worden overwogen. Mocht zulks, gelijk wij vermoeden, het geval niet zijn, dan achten wij het raadzaam over dit bezwaar heen te stappen.

Ad *b* en *c*. Op het voorbeeld der verordeningen in andere gemeenten hebben wij de woorden *ambt* en *beroep* beide opgenomen. Het eerste heeft betrekking op die bezigheden, die men uitoefent,

na daartoe door anderen te zijn benoemd, terwijl het uitoefenen van een beroep meer uitsluitend afhankelijk schijnt van den wil der betrokkenen.

Het is niet de bedoeling zedelijke lichamen in deze belasting aan te slaan. De gemeentewet doelt in Art. 245 op hen, die in de gemeente hun hoofdverblijf houden of er verblijven en veronderstelt, dat iemand te gelijktijd in eene gemeente hoofdverblijf en in eene andere verblijf kan houden. Zulks is voor zedelijke lichamen niet mogelijk. De tegenwoordige minister van Binnenlandsehe Zaken is ook van deze meening, blijkens eene missive van 1 December 1883, waarin bericht werd, dat Z. E. geen vrijheid vond, om de verordeningen op de heffing en de invordering der plaatselijke directe belasting te Zutfen, waarin bepaald was, dat ook de rechtspersonen zouden worden aangeslagen, aan Z. M. ter goedkeuring voor te dragen.

In verband met hetgeen onder 5 over de periodieke uitkeeringen wordt medegedeeld, is in *c* eene wijziging gebracht.

Ad *d*. Zooals wij reeds in de Memorie van Toelichting mededeelden, achten wij het wenschelijk baten uit loterijen niet als inkomen te beschouwen. Hoewel op theoretische gronden zoude kunnen worden beweerd, dat de uitloting bij premieleeningen in de plaats treedt van zeker jaarlijksch rentegenot, achten wij het toch beter, deze zeldzaam voorkomende baten niet onder het inkomen op te nemen. Ten einde zulks uit te maken is onder 6 eene bepaling opgenomen.

Ad 2. De kosten van verzekering van roerende goederen, welke tot het bedrijf behooren, vallen o. i. onder de onkosten van beroep, bedrijf, handel, nijverheid, enz., die volgens 3 mogen worden afgetrokken.

Ad 4. Het is onze bedoeling geweest enkel aftrek toe te staan voor die uitgaven, welke de ingezetenen, ondanks zich zelven doen, omdat dat deel van het inkomen, waarop een ander wettig verkregen rechten — bij vonnis of testament — heeft, niet kan geacht worden tot iemands eigen inkomen te behooren. Aangezien het bewijs van zedelijke verplichtingen — die men b. v. ter opvolging van den wensch van een erflater op zich neemt — niet kan worden geleverd en misbruik te vreezen is, achten wij het beter daarvoor geen aftrek toe te staan. Indien iemand zich verplicht acht zoodanigen wensch na te komen, zal hij in de vervulling daarvan door de heffing van ongeveer 2 % wel niet worden belemmerd. Bovendien zullen de gevallen, dat het al of niet in rekening brengen dier uitkeeringen op de rangschikking der aangeslagenen in de klassen van invloed is, wel zeldzaam zijn.

Het komt ons niet wenschelijk voor de woorden of „krachtens overeenkomst” in te lassen. Het sluiten van gefingeerde overeenkomsten met elders wonden moet worden voorkomen.

Ad. 5. De regeling betreffende den aftrek voor periodieke uitkeeringen was door ons ontworpen ten einde te voorkomen, dat belastingplichtigen, wier uiterlijke staat op ruime inkomsten wijst, mochten beweren,

dat zij daartoe in staat worden gesteld door uitkeeringen van anderen. Ten einde tegemoet te komen aan de talrijke bezwaren, welke tegen de ontworpen regeling zijn ingebracht, hebben wij thans de redactie van Art. 6 zoodanig gewijzigd, dat de ontvangen periodieke uitkeeringen, welke vrijwillig worden gedaan, niet als inkomen worden beschouwd. In verband daarmede vervalt natuurlijk de bevoegdheid voor den schenker om dezelve in mindering te brengen.

Ad 7. Aan de opmerkingen omtrent de reiskosten is gevolg gegeven.

Ad 8. Ten einde te doen uitkomen, dat ook kortingen op pensioenen ten behoeve van pensioen der weduwen mogen worden afgetrokken, is eene bepaling in de Nota van wijzigingen opgenomen.

Art. 6, *a*. Het woordje „wordt” is door „worden” vervangen.

b en *c*. Aangezien deze zaken voldoende zijn geregeld bij Art. 6 *a*. en Art. 5, 2° wordt voorgesteld, de bepalingen *b* en *c* weg te laten.

Art. 7 *c*. Aan deze opmerking is gevolg gegeven.

Art. 8. Het lid, dat aan de laagste negen klassen gedeeltelijk ontheffing wenschte te verleen, ook op grond dat het elders geschiedt, schijnt uit het oog te hebben verloren, dat de voorgestelde korting van f 500.— het meest ten bate komt der laagste klassen. Een onderzoek van hetgeen in andere gemeenten geschiedt, zoude hem waarschijnlijk hebben doen zien,

dat in die gemeente, waar percentsgewijze verminderingen voor de laagste klassen worden toegestaan geen aftrek van een vast bedrag plaats heeft. Overigens verwijzen wij naar de tabel voorkomende op bladz. 6.

Wegens de redenen, welke zijn medegedeeld in de Memorie van Toelichting, achten wij het noodig den aftrek van *f* 500.— te behouden. Wegens de moeilijkheid van de bepaling der grens, achten wij het raadzaam den aftrek voor alle klassen te handhaven.

In Arnhem geschiedt de aanslag naar het maximum en wordt *f* 500.— afgetrokken, in Dordrecht naar het middencijfer met aftrek van *f* 400.— voor de tien eerste klassen. Bij den income-tax in Engeland was sedert 1863 het minimum van belastbaarheid L. 100 en werd, bij de inkomens van L. 100 à L. 200, L. 60 afgetrokken. In 1876 werd het minimum van belastbaarheid op L. 150 gebracht en de aftrek voor de inkomens beneden L. 400 bepaald op L. 120.

Omtrent den aanslag naar het middencijfer of naar het minimum der klasse verwijzen wij naar de Memorie van Toelichting, waarin is aangetoond, dat het op het door ieder betaald bedrag geen noemenswaardigen invloed heeft, of men allen aanslaat naar het minimum of naar het middencijfer der klassen. Elke klassenverdeeling heeft tot nadeel, dat groote ongelijkheid ontstaat tusschen dengene, die het maximum der lagere klasse aan inkomen heeft en hem, die het minimum der hoogere geniet, en dat allen, die in

dezelfde klasse voorkomen, tot een gelijk bedrag worden belast. Of nu de aanslag naar het minimum of naar het middencijfer geschiedt, is geheel onverschillig; de bovengenoemde ongelijkheden worden niet daardoor veroorzaakt, maar zijn eigen aan het wezen eener klassenbelasting. Mocht men er de voorkeur aan geven den aanslag naar het minimum te regelen, dan is daartegen geen overwegend bezwaar. Daar die wijziging op het door ieder betaald bedrag geen invloed heeft, achten wij haar onnoodig en kunnen daartoe geen voorstel doen.

Juist omdat alle personen, die in ééne klasse voorkomen, tot hetzelfde bedrag worden aangeslagen, hebben wij het wenschelijk geacht de grenzen der klassen niet al te ruim te nemen. Mocht daardoor de rangschikking moeilijker zijn, daartegenover staat het voordeel, dat dwalingen geringer invloed hebben en dat het streven van belastingplichtigen om in eene lagere klasse te worden gerangschikt minder krachtig zal zijn.

Vergelijking met andere gemeenten toont ook aan, dat de grenzen der klassen over het algemeen vrij ruim genomen zijn. In Amsterdam b. v. zijn er beneden f 83,000.— achtenveertig klassen, in Utrecht zijn er slechts tweendertig voorgesteld; in Groningen en in Leiden zijn er beneden f 45,000.— achtendertig en eenendertig, in Utrecht acht en twintig klassen; in Dordrecht stemt het aantal klassen nagevoeg overeen met het hier voorgestelde. In Arnhem

is het aantal klassen beneden *f* 40,500.— geringer, maar boven *f* 71,000.— veel grooter.

Art. 9. Wegens de redenen, welke door ons in de Memorie van Toelichting zijn aangevoerd, blijven wij de voorkeur aan aanslag ambtshalve geven.

Het komt ons voor, dat de vrij algemeen aangenomen scherpe onderscheiding tusschen de twee stelsels, aanslag ambtshalve en aanslag naar eigen aangifte, niet overeenstemt met de gemeentewet. In Art. 264 dezer wet wordt zeer stellig voorgeschreven, dat Burgemeester en Wethouders de kohieren opmaken en dat deze door den Raad worden vastgesteld. Alle aanslagen moeten dus geschieden ambtshalve. Ieder heeft gelegenheid ter secretarie van de kohieren kennis te nemen. Eerst op deze, door Gedeputeerde Staten goedgekeurde, kohieren kan een ieder zijn aanslag leeren kennen, hij bepaalt dien niet zelf vooruit. Aanslag geschiedt in andere gemeenten nooit uitsluitend naar eigen aangifte. Altijd moet de bevoegde macht zich de gelegenheid voorbehouden om van eene aangifte af te wijken.

De twee stelsels zijn eigenlijk alleen daardoor onderscheiden, dat bij aanslag ambtshalve, gelegenheid kan worden gegeven om inlichtingen te verschaffen, terwijl bij eigen aangifte de ingezetenen worden gedwongen hun inkomen op te geven. Velen zijn te weinig ontwikkeld om de eigen aangifte te doen en het is onbillijk hen daarom als onwillig te beschouwen. Bovendien kan tegen personen, die bij

eigen aangifte weigeren hun inkomen op te geven, wel eene vervolging worden ingesteld, ten gevolge waarvan hier eene boete kan worden opgelegd, maar men kan hen niet dwingen om de opgave te doen.

Kunnen wij geen voorstel doen om de ingezetenen tot die opgave te verplichten, wegens de groote moeilijkheid, welke verbonden is aan de opmaking der kohieren, toch achten wij het alleszins wenschelijk hen in de gelegenheid te stellen om op het aanslagbiljet inlichtingen te verstrekken. Indien van die gelegenheid geheel vrijwillig wordt gebruik gemaakt, kunnen wij daaraan geen demoraliseerenden invloed toeschrijven. In andere gemeenten worden op die wijze tal van nuttige gegevens verzameld en wij vertrouwen, dat zulks ook hier het geval zal zijn. Men kan of de klasse opgeven waarin men meent te behooren of andere mededeelingen doen, b. v. dat men eene verplichte uitkeering heeft te doen, dat eene tractementsverhooging heeft plaats gehad, dat men op pensioen is gesteld. Dat iemand, die door Burgemeester en Wethouders in eene andere klasse wordt geplaatst dan hij zelf heeft opgegeven, officieel voor een leugenaar zoude worden verklaard, berust op de zonderlinge veronderstelling, dat bij elk verschil van gevoelen altijd een der partijen te kwader trouw handelt. Deze opvatting heeft noch in het bijzonder noch in het openbaar leven ingang gevonden. Waarom zou het dan juist hier het geval zijn? Door nadere bespreking, ook met de personen die opgaven doen, zal men veeltijds tot overeenstemming geraken.

Dat Burgemeester en Wethouders over geen gegevens genoeg beschikken om het inkomen van alle ingezetenen te berekenen, spreekt van zelf. Er zal eene schatting worden gedaan. Neemt de aangeslagene daarmede geen genoegen, dan kan hij aantonen, dat zijn inkomen — berekend op den grondslag der artikelen 5, 6 en 7 — anders is, dan door den Raad is vastgesteld.

Wij achten het niet wenschelijk de artikelen 5, 6 en 7 te verplaatsen. De bepaling van hetgeen inkomen is dient uit den aard der zaak niet uitsluitend voor de reclames, maar in de eerste plaats voor de aanslagen.

Art. 11. De gemeentewet stelt geen termijn vast, Gedurende welken de aanslagen kunnen geschieden. In Art. 13 der verordening is echter bepaald, dat de aanslagen van de belastingplichtigen, die voor eenig dienstjaar zijn aangeslagen, niet meer voor het loopende dienstjaar worden verhoogd.

Art. 11. In de Nota van wijzigingen is voorgesteld eenige overbodige woorden weg te laten.

Art. 12. Het woord „restitutie” is vervangen door „teruggave” en de redactie der slotwoorden is verbeterd.

Art. 14. Ten einde aan de bedenkingen te gemoet te komen, is in de redactie eenige wijziging gebracht.

Uit den aard der zaak zijn de regelen, die voor

deze gemeente worden gesteld, niet van toepassing binnen andere gemeenten. Of aan elders wonende personen, die het wettelijke beheer hebben over goederen van belastingplichtigen, beschrijvingsbiljetten zullen worden toegezonden, zal nader worden overwogen. Voor hun eigen gemak kan het dienstig zijn, die biljetten ingevuld terug te zenden; de verplichting tot invulling kan hun echter niet worden opgelegd.

Het komt ons niet wenschelijk voor de beschrijvingsbiljetten vóór 1 Jannari rond te zenden. Zulks kan aanleiding geven tot misverstand. Wij zullen trachten het opmaken der kohieren zoo veel mogelijk te bespoedigen.

Het komt ons niet wenschelijk voor de beschrijvingsbiljetten te doen vervallen. In Amsterdam, Groningen, Arnhem en Leiden hecht men daaraan groote waarde. Zonder moeite kunnen de ingezetenen de in het biljet voorkomende eenvoudige vragen beantwoorden, en daardoor de taak van het gemeente-bestuur zeer verlichten.

Ongetwijfeld zal de geheele administratie dezer nieuwe belasting eenige verhooging van kosten veroorzaken. Indien de Raad tot het invoeren der inkomstenbelasting besluit, dan vertrouwen wij, dat hij ons ook de middelen niet zal onthouden, waardoor de kohieren zoo deugdelijk mogelijk zullen kunnen worden samengesteld. Diegenen, die denken dat door deze kosten het op te brengen bedrag veel hooger zal moeten worden gesteld dan thans, schijnen zich

van de noodige uitgaven eene overdreven voorstelling te maken.

Art. 15. De redactie der eerste alinea is verduidelijkt en aangevuld. De laatste zinsnede is, als zijnde overbodig, weggelaten.

Art. 16. Van wijziging der instructie van den Gemeenteontvanger kan geen sprake zijn, voordat de Koninklijke goedkeuring is verkregen op de door den Raad vastgestelde verordening. Dan zal ook de zaak der bureaunkosten kunnen worden geregeld.

Het niet uitreiken van een aanslagbiljet is niet altijd het gevolg van een verzuim der beambten van de gemeente. Indien personen, die bij anderen inwonen geen opgave doen voor de bevolkingregisters, is het den beambten niet mogelijk op hunne aanwezigheid te rekenen.

De bepaling van dit artikel voorkomt veel omslag en schijnt in andere gemeenten geen aanleiding tot moeilijkheden te geven.

Art. 17. De redactie der slotzinsnede is eenigszins gewijzigd.

Art. 18. Wij kunnen de bezwaren tegen het instellen eener commissie van ingezetenen niet deelen. De bezwaren kunnen van ons niet op de commissie worden overgebracht. Burgemeester en Wethouders zijn en blijven in elk geval belast met het opmaken, de Raad met het vaststellen der

kohieren. Acht de Raad deze taak te zwaar dan doet hij wel door het aanhangige voorstel te verwerpen; de commissie uit de ingezetenen kan echter niemand van zijne verantwoordelijkheid ontheffen.

Ook wij achten de moeilijkheid van die taak niet gering en wenschen daarom in de gelegenheid te worden gesteld al de middelen te gebruiken, waardoor het werk kan worden verlicht. Daar met den gelijkmatigen druk der inkomstenbelasting het belang van allen is gemoeid, vertrouwen wij, dat er geschikte personen zullen gevonden worden, die in de commissie zullen willen zitting nemen. Dat in andere gemeenten rancunes, persoonlijke veeten, afgunst, zucht om concurrenten afbreuk te doen vrij spel hebben, is ons niet gebleken. Integendeel de gemeentebesturen blijken de diensten der commissiën, die niet anders doen dan adviseeren, ten zeerste te waardeeren. Waarom in Utrecht de toestand anders zal zijn, wordt niet betoogd, zoodat wij meenen er aan te moeten twijfelen.

In overeenstemming met het advies der Commissie van Financiën hebben wij de redactie van dit artikel eenigszins vereenvoudigd; daardoor verkrijgt de commissie van ingezetenen een minder officieel karakter.

Art. 19. Indien een genoegzaam aantal commissiën wordt benoemd, achten wij dat bezwaar niet onoverkomelijk. In andere gemeenten hebben de leden van den raad zich in het belang der burgerij het ver-

vullen dezer moeielijke taak willen getroosten; wij verwachten dat zulks ook hier ter stede het geval zal zijn. Krachtige medewerking der leden van den Raad is voor de toepassing dezer belasting volstrekt noodzakelijk. Die leden van den Raad, die de werkzaamheden als te tijdroovend beschouwen, moeten beoordeelen of dat eene voldoende reden is om het voorstel af te stemmen.

Art. 20. Hoewel wij niet kunnen inzien, waarom de titel van dengene, die de oproeping doet, den reclamant krenken zal, hebben wij de redactie zoo gewijzigd, dat ook door anderen de oproeping kan geschieden. In den regel zal wel de bedoelde ambtenaar daarmede worden belast, maar door de wijziging der redactie wordt ons vrijheid gelaten, om zulks des noodig aan andere ambtenaren op te dragen.

Art. 21. Aan deze opmerking is gevolg gegeven.

Art. 22. Wij moeten bezwaar maken voor vroegde betaling korting toe te kennen. Zeker is deze maatregel thans niet aan te bevelen, nu de werkzaamheden van het opmaken der kohieren en het behandelen der reclames veel meer tijd dan vroeger zullen vorderen.

Art. 23 en 24. Er wordt voorgesteld een paar overtollige woorden uit deze artikelen weg te laten.

Beschrijvingsbiljet.

Omtrent den aanhef verwijzen wij naar hetgeen op bladz. 20 en 21 door ons is medegedeeld.

Aan de opmerking omtrent de gesloten omslagen is gevolg gegeven.

Vraag 1. De bedoelde namen zijn niet van zoo veel belang, dat het ons raadzaam voorkomt, de opgave van iedereen te vorderen.

Vraag 3 en 12. Aan deze opmerkingen is voldaan.

Vraag 4. De door ons voorgestelde wijziging komt ons voldoende voor.

Vraag 6. Het bewonen van een eigen huis is een feit, dat eenig licht kan geven omtrent de omstandigheden van den bewoner.

Vraag 8. Aan deze vraag is eene andere redactie gegeven. Het antwoord zal thans minder licht geven, maar de vraag kan niet worden weggelaten, omdat op het bevolkingregister alleen niet kan worden nagegaan, wie hier hoofdverblijf of verblijf hebben.

Vraag 13, 14 en 15. Als de belastingschuldigen ook elders in de plaatselijke belasting zijn aangeslagen, zal zulks doorgaans hier wel bekend zijn.

De opmerking omtrent den datum der uitreiking zal bij de eventueele toepassing der Verordening in overweging worden genomen.

Door de aangebrachte wijzigingen is al het mogelijke gedaan om ter kennis van de belastingplichtigen te brengen, dat de twee laatste vragen niet door hen behoeven te worden beantwoord.

Verordening op de Invordering.

Daar volgens Art. 8 de belastingplichtigen naarmate van hun vermoedelijk jaarlijksch inkomen op de

kohieren worden gebracht en het daarom onverschillig is uit welke bron het inkomen verkregen wordt, is vermelding der bestanddeelen van het inkomen op de kohieren — waarvan het aanslagbiljet een uittreksel is — geheel overbodig. Alleen verkeerde rangschikking naar het geheele inkomen geeft aanleiding tot gewettigde reclame.

Nota van wijzigingen.

Verordening op de heffing van eene plaatselijke directe belasting naar het inkomen.

Art. 1. In den tweeden regel achter „het” te voegen „vermoedelijk.”

Art. 4. In den eersten regel het woord „is” te vervangen door „wordt.”

In den tweeden regel het woord „begrepen” te vervangen door „mede berekend.”

Art. 5 c. In den tweeden regel. Op „andere” te doen volgen „krachtens wet of testament genoten.” De bepaling 4 te lezen: „uitgaande lijfrenten en „krachtens wet of testament verschuldigde periodieke „uitkeeringen.”

De bepaling onder 5 vervalt en de nummers 6, 7 en 8 veranderen in 5, 6 en 7.

Onder nieuw 6 wordt in den eersten regel na „voor” geplaatst „reis-,”

In nieuw 7, regel 1, wordt achter „bezoldigingen” gevoegd: „of de pensioenen.”

Art. 6 *a*. In den tweeden regel „wordt” te vervangen door „worden.”

De bepalingen onder *b*, *c* en *d* te doen vervallen en op te nemen eene nieuwe bepaling:

b. „Van toevallige baten uit loterijen en kansovereenkomsten, erfenissen, legaten, schenkingen of kapitalen uit levensverzekering verkregen, worden alleen de renten en vruchten als inkomen beschouwd.”

In verband met een en ander wordt *e* veranderd in *c*.

Art. 7 *c*. Achter den vierden regel worden gevoegd „de woorden: „met inachtneming der op dezen datum bekende bijzondere omstandigheden, welke tot vermeerdering of vermindering van deze inkomsten in het jaar der heffing aanleiding geven.”

Art. 11. Uit den tweeden regel weg te laten de woorden „in de gemeente” en uit den derden „uit de gemeente.”

Art. 12. In den derden regel wordt „restitutie” vervangen door „teruggave” en worden de slotwoorden; „welke, na de maand, waarin het overlijden plaats vond, moeten verloopenen” vervangen door „van het dienstjaar, na de maand, waarin het overlijden plaats vond.”

Art. 14. In plaats der drie eerste regels te lezen: „Voor elk dienstjaar wordt voor ieder, die op 1 Januari vermoed wordt belastingplichtig te zijn, of

„die het wettelijk beheer heeft over goederen van „belastingplichtigen, aan zijne woning, zoo” enz.

In de 2^{de} alinea regel drie v. b. achter „of” te voegen „die” en achter „het” te plaatsen „wettelijk”.

Art. 15. In den eersten regel worden de woorden „aan wiens” vervangen door „voor wien aan zijne”; in den derden regel wordt „stellig en zonder voorbehoud” vervangen door „n°. 1 tot 15 volledig en nauwkeurig” en in den vierden regel wordt achter „en” gevoegd „deze beantwoording.”

In den vijfden regel wordt achter „schrijven” gevoegd „of indien hij verhinderd is.”

Aan het slot te doen vervallen de woorden: „Bij rangschikking ambtshalve zal met deze inlichtingen rekening worden gehouden,” en op te nemen: „De teruggave of terugzending van het beschrijvingsbiljet kan onder gesloten omslag geschieden. In dit geval wordt ook het aanslagbiljet onder gesloten omslag toegezonden.”

Art. 16. In den tweeden regel achter „personen” te voegen „voor wie” en „wier” te vervangen door „hunne.”

Art. 17. In den vijfden regel „beide” te doen vervangen door „de” en achter „gevallen” te plaatsen „van dit en van het vorig artikel.”

Art. 18. In den derden regel de woorden „bestaande” en „een door hen te bepalen getal” weg te laten.

De tweede en de derde zinsnede weg te laten.

Art. 20. In den vierden en den vijfden regel weg te laten de woorden: „door den ambtenaar, bedoeld „bij art. 261 der gemeentewet”.

Art. 21. In den derden regel „19” te vervangen door „18”.

Art. 23. In den eersten regel weg te laten „of „ontduiking”.

Art. 24. In den tweeden regel weg te laten „en „ontduikingen”.

De laatste zinsnede weg te laten.

Art. 25. In den tweeden en in den laatsten regel „1887” te veranderen in „1888”.

Beschrijvingsbiljet.

Bladz. 14, regel 5 van onderen. Achter „ieder” wordt geplaatst „voor wien”; het woord „wiens” wordt vervangen door „zijne”.

In regel 3 van onderen wordt „stellig” vervangen door „n^{os}. 1 tot 15 volledig” en „zonder voorbehoud” door „nauwkeurig”.

Bladz. 15 bovenaan. Achter „schrijven” wordt gevoegd „of indien hij verhinderd is”.

In regel elf van boven wordt „of ontduiking” weggelaten.

In regel vijftien en zeventien van boven wordt „couvert” vervangen door „omslag”.

In vraag 1 wordt in den eersten regel „is” vervangen door „zijn” en „voornaam” door „voornamen”.

In vraag 3 wordt „beambten” vervangen door „ambten”.

In vraag 4 wordt de tweede regel gelezen: „Zoo ja, waar en wanneer? Welke zijn”.

In vraag 7 wordt de tweede regel gelezen: „Zoo ja, hoeveel en van welken leeftijd?”

Vraag 8 wordt gelezen: „Welke zijn de namen en voornamen der personen, die bij U inwonen, behalve die bedoeld sub 4, 5 en 7?”

Vraag 9. In den eersten regel wordt achter „het” gevoegd „wettelijk”.

Vraag 10 wordt gelezen: „Wanneer hebt gij na „1 Januari 18 in deze gemeente uw hoofdverblijf „of verblijf gevestigd?”

In vraag 11 wordt het eerste woord vervangen door „hebt”; in den derden regel wordt „hebt” weggelaten.

Vraag 12 wordt gelezen: „In welke gemeente hebt gij het vorig jaar gewoond?”

Op bladz. 18 worden weggelaten de woorden: „Bij „de rangschikking ambtshalve zal met deze inlichtingen „rekening worden gehouden”.

Verordening op de invordering.

In den laatsten regel van Art. 7 wordt „1887”
vervangen door „1888”.

Utrecht, 4 Juni 1887.

*Burgemeester en Wethouders der
gemeente Utrecht,*

De Burgemeester,
W. R. BOER.

De Secretaris,
J. E. ENKLAAR, l. s.

N.B. In de Nota naar aanleiding van het Verslag van het onderzoek enz. moet op bladz. 51 in de kolom *m* de letter *e* vervangen worden door *l*.

